

nam ei wöind naero piddaba, et kül turb luggu olli, mis ta näggi. „Tulle Juhhan, lähme siit paigast ärra, meie same sün wimaks tiüssisse. Lass se förrend seia jäada, saaksime agga isse heaga tiüssist lahti.“ Juhhani silmad ollid häbbi täis, siisti aitas ta hobbose, mis Gustas ostmud, ette panna, ja istus Gustase kõrva wannemate peale.

Teiseil päeval üllusid möllemad wennad möda liinu ja asteivid, kas eht omma hobbosid nähha saats, mis, suida Juhhan liunitas, olla ärra warastud. Gustas läts fa liinu turrule, ja wata! temma wanna wöif runn olli Raduse ees linni. Teggemist olli poietel kül, enne lui ruuna sätte said; fest les wöis neid uskuda, et se nende hobbone olli. Gustas ei jäänd müüd ennam liinu, waid pöras, ui paljo lui ta Juhhan tedda passus, tätko otsida, fojo pole. Te peäl tunnistas Juhhan seik omma sünd wennale ülles, ja passus teddo, issale fest mitte nimmetada. Agga wend ei olnud sellega mitte rahhus, fest issa piddi otsast otsani seik teadma.

„Kui fa issale mo peale kaebad, siis fa pöslle mitte minno wend.“

„Ei ma kaeba ühtegi; selleta isse wannemattele ärra, kuddas fa olled elsinud, ja passu andebs.“

„Mitte nenda. Issa ushub kül, lui meie ilghest sunst seddasanima rägime.“

„Usgugo eht mitte, walle on issa wasse, ja ei

sölsba mitte ristiünnimesele. Kas sedda isja ja emma sind on öppetand? Ja lui je wimaks siigli üllestöuseb, olleme möllemad süallused, ja peame ennast häbbenema wannematte silmi wadates.“

Nenda jäggelejid wennad, senuti laua lui koio said. Issa, emma ja õed tullid wärrawas vasta, temehhi terretama. Issa küüsik warsti: noh! kus so täl on Juhhan? mis teie tätko ärra wahhetasite? Juhhan olli warsti walmis walletama, agga Gustas felas tedda, ja selletas issale ärra, mis luggu tätkuga sündinud. Wanna mehhe meel sai wägga nulraas, mitte et täl faddund, waid ennam selle ülle, et ta norem poeg wallet räitis. Ta ei lausund sel öhtul ennam ei muusta egga wallet kummagri poia vasto, ja ei läinud ta mit hobbost walletama. Teisel hommikul tulus ta pojad omma lambri, maenitse möllemaid, eddespiddi wallet wihsada ja töt armastada. Gustaselje ütles ta: sinna olled teinud mis ühhe poia ja wenna lohhüs on, agga Juhhan on ennast teotand, emneselle häbbi, minnule ja emmalse turva meest teinud. Minna olleskin sinnule teik süddamist andebs annud, lui sa töt olleski tunnistand; agga müüd pead fa omma sün eest vastama. Se noor täl, mis sinno sün läbbi ärra warastadi, ollin ma sinnule kasvatand, müüd on ta läinud. Agga Gustase pärralt on se teine, mis fojo jäi ja tallis seisab. Olle süs müüd jallamees; minue ja parranda meest!